

никъ. „Харно, синко! харно, Остапе!“ викаше Тарасъ: „ето и азъ слѣдъ тебе идъ.“ И сѣ се бранѣше отъ душмане. Свѣче и бие се Тарасъ, свѣтка то тогова, то оногова по главата, а сѣ гледа напредъ на Остапа, и види, че пакъ го навалихъ отведнажъ до осемъ души. „Остапе, Остапе! дръжъ се!“ Но Остапу наддѣляватъ веке; единъ му мѣта въже на шията, врзватъ го и влѣкътъ го. „Ахъ, Остапе, Остапе!“ вика Тарасъ и пробива си пѣтъ къмъ него; свѣче кого ка завръне, като зѣміе. „Ахъ, Остапе, Остапе!“... Но въ това време го нѣшто удари, като тежъкъ камикъ. Заврътъ му се сичко и потемнѣ му предъ очитѣ. Мѣрихъхъ му се предъ очитѣ глави, копия, димъ, огънь, клоніе зелени. И грохнѣ се на земѣята, като подсѣченъ дѣбъ. И мѣгла му премръжи очитѣ.

Х.

„Че много съмъ спалъ!“ рече Тарасъ, като се оборава слѣдъ единъ дълбокъ сънъ и гледаше да распознае предметитѣ наоколо. По сичкото то му тѣло бѣ голѣма слабостъ. Едва му се мѣркахъ стѣнитѣ и кѣтоветѣ на непозната одаа. Най-послѣ съгледа, че стои предъ него Товкачъ, и, като че слуша дихането му.

А Товкачъ си помисли: „заспалъ би ти, може и довѣка!“ но не каза ништо, а го заплаши съ прѣстъ и кимнѣ му да мълчи.

„Ама кажи ми, дѣка съмъ азъ сега?“ попита пакъ Тарасъ и мѣчѣше се да припомни, какво е било.

„Мълчи“ викахъ му сърдито другартѣ: „какво искашъ оште да знаешъ? нема не видишъ, че си цѣлъ изсѣченъ? Двѣ недѣли бѣгаме двоица, безъ да си въздѣхнемъ, а ти си въ тежката болѣстъ и бленувашъ.

Сега пръвъ пакъ заспа малко нѣшто. Ами мълчи, ако штенѣ да си миренъ.“

Но Тарасъ се силѣше да си събере мислитѣ и да припомни, што е било. „Че мене не ли ме обиколихъ и хванѣхъ ляситѣ? и азъ не мижѣхъ да се отървѣ отъ навалищата?“